

מסורת הש"ם

(א) ב"ב פא': מכות יח: מנחות יח: קד: קדושין סה: יבמות קד: חולין סג: גרה סו: (ג) סוטה ת. [נחמן] דנגיעים פ"א תוספתא סוטה פ"א(א) (ג) [נחמן] דנגיעים פ"א הכי איתא רבי יהודה אומר וכו' אלא משום שנאמר והקריב אותה הכהן במדבר ה' פט"ו אחת הוא מקריב ואין מקריב שמים ע"כ וכן איתא נחמן: דסוטה פ"א ועד דרמב"ם פ"ד מהל' סוטה כתב שנאמר והעמיד אותה הכהן ועל כרחק טעות נפל כפסר הרמב"ם כי לא נמלא פסוק זה וז"ל והקריב אותה [הכהן:] (ד) [ז"ל אומרם],

תורה אור השלם

- והשקף את דאשעה את מי הקורים הקאורים ואבאו בזה הפנים המקאורים לקורים:

במדבר ה כד:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וקפרינ וכו' ליפר לה הוא הבעל ומשני פסר כז"ל והד"ף: (ג) ד"ה שלכה וכו' ויש לה פסירה וכו' אשתה גם אני:

גליון הש"ם

גמ' שנאמר והשקה אותה. ע' סוטה דף ט. ובש"י שם ד"ה אותה:

פירוש הרא"ש

דאמר ליה לבי שמענא הפר לה. כלומר הפר לה ושלאשבו ואשמעם, נדריה תחול הפקדן למפרע: לבי שבע ליפר לה. מאחר שאין הפרה מועלת עד שישמע נדריה למה ז"ל לאפטרופוסו שיפר לה תחילה לכשישמע הבעל יפר לה: כבר דלמא מטרידנא. שמה כשאשמע נדריה איהיה טרוד ועיבוד היום ולא אפיר לה: הווש שיפר לאשמו. מחרש דקרא קאי שמדבר איתו שומע דכתיב ואני כחרש לא אשמע וכלום לא יפתח פיו אבל מחרש דרבענן ברמיזה לא מצי מפקע נדר דאורייתא ועוד שדתי כשטויה: בל הראוי לביילא אין ביליה מעכבת בו בו'. צפ' המנחות והנסיכים (דף קג:) תנן דהעטר מנחה של ס"א עשוינים מביאים בשני כלים

לפי שאין נגללים בכלי אחד יפה ופרין והתנן אם לא בלל כשר ומשני ר' זירא דראוי לבילה בעי ובכלי אחד שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו: והא דרבי אבהו דאמר ר' זירא דרבי אבהו דרמי בר חמא דדוקא אשת חרש מעיט קרא דלאו בר שמיעה הוא משום דלמלא תנא גופיה מספקא ליה בציניש דעלמא אי בעי שמיעה וחרש דפשיטא ליה נקט: בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת. וה"ה דמספקא ליה בלל בשתי נטויה וחדא מניייהו נקט: אותה דוקא. הא דכתיב ואם ביום שמוע אישה יניא אותה מי דרשין דאם לא נדרשין הכי אין משקין ב' בושות באחת. אין מביאין לעורה ב' נשים סוטה להשקות ביחד: ומפני זאת חכמה לא מודה: אלא בשום שנאמר והשקה לברד. והשקה מפיק ה"א ובאילו כתיב והשקה

רש"י

דאמר ליה. לשליח לבי שמענא לנדרה הפר לה: וקפרינן לבי שמע

ליפר לה (א): הוא. הבעל כבר דלמא מיטרידנא: **משום דבר מישמע הוא.** וקרינן ציה ושמע אישה ואלהכי מצי מיפר: **היינו דר' זירא.** דאמר במסכת מנחות צפ' המנחות והנסיכים והכי הוא

שאלו שאלה לעילא מדר' יהודה בר אילעאי מניין לאומר הרי עלי ששים ואחד עשרון שמביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד והכי תנינן במתני' מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי אחד ואם אמר הרי עלי ששים ואחד מביא ס' בכלי אחד וא' בכלי א' פתח ר' יהודה בר אילעאי והתם מפרש כו' א"ל הרי הוא אומר כל מנחה בלולה בשמן ומריבה אמרה תורה הבא מנחה שיכולה להבילן וקיס ויהו לרבנן דס' נגללין בכלי אחד ויותר אין נגללין כו' ופרין התם מאי טעמא משום דאין נגללין אלמא דבלילה מעכבת והתנן אם לא בלל כשר ומתרחן רבי זירא כי אמרינן דבלילה [אין] מעכבת בראוי לבילה כגון ששים עשוינים הראוי לבילה אם לא בלל כשר וכל שאין ראוי לבילה כגון ששים ואחד בילה מעכבת ומאחר דאין נגללין אין מביאין. ה"נ גבי חרש כל הראוי לשמוע כגון חרש שמיעה ושאינו ראוי לשמיעה כגון חרש שמיעה ובעל מיפר בלל שמיעה ושאינו ראוי לשמיעה כגון חרש שמיעה מעכבת בו ולא מצי מיפר: או **דלמא ושמע אישה לא מעכב.** כלל: **בצט אחת.** בדיבור אחד: **דוקא.** יניא אותה ולא שמים צבת אחת: **שתי סוטות כאחת.** בשתי כוסות: **שלכה גם בחצירתה.** הואיל ויש (ב) לי חצרתה (ד' אחרת מה צדק אם אשתה אני: **והשקה לבדה.** דוהשקה דוקא משמע אחת ולא ב': מתני'

שמיעה הוא לא מעכבא ציה שמיעה דנחי דליכא למיפשט צעיין חרש משמע דהיכא דהוי בר שמיעה לא מעכבא ציה שמיעה דהי לא תימא הכי לעיל אמאי לא פשטוה לההיא צעיא מהך צרייתא אלא ודאי משום דליכא לדחוי כדדחינן. מיהו אפילו הכי כיון דקאמר רמי בר חמא אמ"ל צעל מיפר בלל שמיעה ומסמין ליה נמי אדרבי זירא דאמר כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו משמע דהכי קיי"ל ועוד דפשטיהו דמתני' והך מתנייתא דלעיל בזהי רהטי ואע"ג דשניניהו אשנויי לא סמכינן. וכן דעת הרמב"ם ז"ל: **איבעיא להו צעל מהו שיפר לשתי נשיו צצט אחת.** שאם נדרו שתייהן ואמר להן מופר לכוּן: **אוסה דוקא.** ביום שמוע אישה יניא אותה [נמדבר לן]. והא דבעיא צצעל ה"ה צאל דגבי אלב נמי כתיב אותה: **מפני שלכה גם בחצרתה.** שפעמים שחצרתה טהורה והיא טמאה וכשתראה חצרתה אומרת טהורה אני תגיס דעתה ולא תרצה להודות וימחק שם שנכתב בקדושה: **לא מן השם הוא זה.** לא מפני טעם זה אמרו דאין משקין שתי סוטות כאחת אלא משום שנאמר והשקה בנמפיק ה"א דהוא ליה כאילו כתב והשקה אותה ודרשין אותה לבדה: **ולענין הלכה איכא מ"ד** דרבינא מדרבנן מוכח לה לבצעין דלא משמע להו אותה דוקא דהא ידעי טעמא מפני שלכה גם בחצרתה הלכך נקטינן דבעל מיפר לשתי נשיו כאחת והכי איתא בתוספתא דמכלתין (רפ"ו) צפי רבי יוסי ברי' יהודה ורבי אלעזר בר' שמעון אומרים הפרת נדרים מעת לעת כיצד היו על אשתו חמשה נדרים או שהיו לו חמש נשים ונדרו כולן ואמר מופר לכן מופרין מופר לך אינו מופר אלא לה. ואין כן דעת הרמב"ן ז"ל משום דצפ"ק דסוטה (דף ת.) אמרינן דמאן תנא קמא ר' שמעון היא דדריש טעמיה דקרא ומה טעם קאמר מה טעם אותה לבדה מפני שלכה גם בחצירתה אלמא לכלוי עלמא דרשין אותה לבדה ובפ' טרף בקלפי (יומא מג.) נמי אמרינן דאותה דוקא דאמרינן התם אין שוחטין שתי פרות כאחת משום שגא' אותה [נמדבר יט] ולא אותה ואת חצרתה וכיון דבגמרינן נקטינן דאותה דוקא לא איכפת לן במאי דמתיא בתוספתא דללמא משצשתא היא ולא מיתניא צי רבי חייא ורבי אושעיא. וכן נראה לי דודאי פשטיה דאותה דוקא דסוגיין הכי מדאמרינן בפרק תבא דמכילתין (דף פו:) עלה דמתני' דירה אשתו וסבר שגדרה בתו וכו' למימרא דיניא אותה דוקא היא וכו' וקמה לן סוגיין הכי אם לא שתאמר דנחי דאותה דוקא לענין שידע מי נדרה לענין אותה לבדה לאו דוקא. וי"ל להלכה דכי היכי דאיתו מיפר לשתי נשיו צצט אחת הכי נמי אינו מקיים לשתייהן כאחת דהא בזההיא סוגיא דלקמן משמע דכי היכי דאותה דכתיב בהפרה דוקא הכי נמי לה דכתיב בהקמה דוקא וכמו שאכתוב בזהות סוגיא בסייעתא דשמיא:

הבא נמי דאמר ליה לבי שמענא מיפר לה לבי שמע ליפר לה הוא סבר דלמא מטרידנא בעי רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשתו אם תמצא לומר בעל מיפר בלא שמיעה משום דבר מישמע הוא אבל חרש דלאו בר מישמע הוא היינו דר' זירא (ב' דאמר רבי זירא כ"ל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי לבילה לא מעכב אמר רבא ת"ש ושמע אישה כפרט לאשת חרש שמע מינה איבעיא להו בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת אותה דוקא או ילאו דוקא אמר רבינא ת"ש (ג' דאין משקין שתי סוטות כאחת מפני שלכה גם בחצירתה ר' יהודה אומר הלא מן השם הוא זה אלא משום ש"נאמא" (א) והשקה אותה לברדה: מתנ'

כל הראוי לביילה. דקתי האומר הרי עלי ס"א עשוינים, מביא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד, ומפרש טעמא משום דקיס להו לרבנן דששים נגללות בכלי אחד אבל ס"א אין נגללות יפה, ומוציגין ובי אין נגללות מאי הוי והתנן אם לא בלל כשר, ומשני ר' זירא הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, דאשילו לא בלל כשר ואאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו, דראוי לבילה בעינן, דלפשר להתקין צה מצות מנחה (יבמות קה. ובעי"ז קדושין כה. מכות יח: חולין פג: מנחות יח: קג.) ופסולה הואיל ואי בעי נגלל לא מצי למבלי (נדה סו.) כלומר מה שאי אפשר לנגלל מעכבת בו, דכיון דכתיב ואני עליה שמן ואיה לנגלל, דכתיב בלולה, ש"מ שזיה הקב"ה להביא מנחה שיוכל לקיים צה מצות בלילה, וכשהוא מביא ששים ואחד, מנחה כזו

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

ר"ן

עג.

הא נמי דאמר ליה לבי שמענא. דאמר ליה לאפטרופוס כל נדרים שמדור אשתי הפר ותחול הפרתה לבי שמענא ואפטרופוס נמי בזהאי לישראל אמר לה לאשה מופר לך לבי שמע בעליך אבל אמר לה סתמא לא דלא עדיף אפטרופוס מצעל גופיה וצבעל גופיה צעי' דלימא צהדיא מופר לבי שמענא כדפרישית לעיל: ופרקינן **לבי שמע ליפר לה.** דכיון דסוף סוף לא חיילא הפרה עד ששמע צעל ההיא שעתא ליפר לה איהו גופיה: **סבר דלמא מטרידנא.** ולא אהא וזכור להפר נדריה. והתם במסכת נזיר (ד' יב:) פרכינן למאי דמוקמינן התם הא מתינתא כר"א דאמר שהצעל יכול להפר נדרי אשתו אף על פי שלא חלו למה לי למנויי אפטרופוס ליפר לה איהו כשילך ומשנינן סבר דלמא אשתלינא או רתחנא או מטרידנא ההיא שעתא. וא"ת וליפר לה איהו השתא וי"ל דלא ניחא ליה להפר נדריה שמדור בעודה אכלו דללמא נדרה מידי דניחא ליה דתתקר ביה. מיהו אכתי קשיא ליפר איהו מהשתא כל נדרים שמדור משעה שילך ועד שישוב והעלוה בצריך עיון. ולי אפשר דצעל חייש דלמא צעינא למיהדר בהפרה זו ואי מיפר הוא מן השתא וכר"א לא מצי הדר ציה וכו' ממני אפטרופוס כל שעתא ושעתא בדידה הוא דאי צעי למיהדר בשליחותיה דשליח מצי הדר. והך צעיא אע"ג דלא מפשטא הכא מפשטא מצעיין דבסמוך דבעל מיפר בלל שמיעה וכדאפרש עלה בס"ד: **צעי רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשמו.** חרש המדבר ואינו שומע: **משום דבר מישמע הוא.** וכיון דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמיעה. ומסקינן דבחרש מעכבא ב' שמיעה מדמתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל דדוקא חרש משום דלאו בר שמיעה הוא אבל איניש דעלמא דבר

השתא וכר"א לא מצי הדר ציה וכו' ממני אפטרופוס כל שעתא ושעתא בדידה הוא דאי צעי למיהדר בשליחותיה דשליח מצי הדר. והך צעיא אע"ג דלא מפשטא הכא מפשטא מצעיין דבסמוך דבעל מיפר בלל שמיעה וכדאפרש עלה בס"ד: **צעי רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשמו.** חרש המדבר ואינו שומע: **משום דבר מישמע הוא.** וכיון דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמיעה. ומסקינן דבחרש מעכבא ב' שמיעה מדמתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש דיימא דמנקט דדוקא חרש משום דלאו בר שמיעה הוא אבל איניש דעלמא דבר חרש משמע דהיכא דהוי בר שמיעה לא מעכבא ציה שמיעה דהי לא תימא הכי לעיל אמאי לא פשטוה לההיא צעיא מהך צרייתא אלא ודאי משום דליכא לדחוי כדדחינן. מיהו אפילו הכי כיון דקאמר רמי בר חמא אמ"ל צעל מיפר בלל שמיעה ומסמין ליה נמי אדרבי זירא דאמר כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו משמע דהכי קיי"ל ועוד דפשטיהו דמתני' והך מתנייתא דלעיל בזהי רהטי ואע"ג דשניניהו אשנויי לא סמכינן. וכן דעת הרמב"ם ז"ל: **איבעיא להו צעל מהו שיפר לשתי נשיו צצט אחת.** שאם נדרו שתייהן ואמר להן מופר לכוּן: **אוסה דוקא.** ביום שמוע אישה יניא אותה [נמדבר לן]. והא דבעיא צצעל ה"ה צאל דגבי אלב נמי כתיב אותה: **מפני שלכה גם בחצרתה.** שפעמים שחצרתה טהורה והיא טמאה וכשתראה חצרתה אומרת טהורה אני תגיס דעתה ולא תרצה להודות וימחק שם שנכתב בקדושה: **לא מן השם הוא זה.** לא מפני טעם זה אמרו דאין משקין שתי סוטות כאחת אלא משום שנאמר והשקה בנמפיק ה"א דהוא ליה כאילו כתב והשקה אותה ודרשין אותה לבדה: **ולענין הלכה איכא מ"ד** דרבינא מדרבנן מוכח לה לבצעין דלא משמע להו אותה דוקא דהא ידעי טעמא מפני שלכה גם בחצרתה הלכך נקטינן דבעל מיפר לשתי נשיו כאחת והכי איתא בתוספתא דמכלתין (רפ"ו) צפי רבי יוסי ברי' יהודה ורבי אלעזר בר' שמעון אומרים הפרת נדרים מעת לעת כיצד היו על אשתו חמשה נדרים או שהיו לו חמש נשים ונדרו כולן ואמר מופר לכן מופרין מופר לך אינו מופר אלא לה. ואין כן דעת הרמב"ן ז"ל משום דצפ"ק דסוטה (דף ת.) אמרינן דמאן תנא קמא ר' שמעון היא דדריש טעמיה דקרא ומה טעם קאמר מה טעם אותה לבדה מפני שלכה גם בחצירתה אלמא לכלוי עלמא דרשין אותה לבדה ובפ' טרף בקלפי (יומא מג.) נמי אמרינן דאותה דוקא דאמרינן התם אין שוחטין שתי פרות כאחת משום שגא' אותה [נמדבר יט] ולא אותה ואת חצרתה וכיון דבגמרינן נקטינן דאותה דוקא לא איכפת לן במאי דמתיא בתוספתא דללמא משצשתא היא ולא מיתניא צי רבי חייא ורבי אושעיא. וכן נראה לי דודאי פשטיה דאותה דוקא דסוגיין הכי מדאמרינן בפרק תבא דמכילתין (דף פו:) עלה דמתני' דירה אשתו וסבר שגדרה בתו וכו' למימרא דיניא אותה דוקא היא וכו' וקמה לן סוגיין הכי אם לא שתאמר דנחי דאותה דוקא לענין שידע מי נדרה לענין אותה לבדה לאו דוקא. וי"ל להלכה דכי היכי דאיתו מיפר לשתי נשיו צצט אחת הכי נמי אינו מקיים לשתייהן כאחת דהא בזההיא סוגיא דלקמן משמע דכי היכי דאותה דכתיב בהפרה דוקא הכי נמי לה דכתיב בהקמה דוקא וכמו שאכתוב בזהות סוגיא בסייעתא דשמיא:

הבא נמי דאמר ליה לבי שמענא מיפר לה לבי שמע ליפר לה הוא סבר דלמא מטרידנא בעי רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשתו אם תמצא לומר בעל מיפר בלא שמיעה משום דבר מישמע הוא אבל חרש דלאו בר מישמע הוא היינו דר' זירא (ב' דאמר רבי זירא כ"ל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי לבילה לא מעכב אמר רבא ת"ש ושמע אישה כפרט לאשת חרש שמע מינה איבעיא להו בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת אותה דוקא או ילאו דוקא אמר רבינא ת"ש (ג' דאין משקין שתי סוטות כאחת מפני שלכה גם בחצירתה ר' יהודה אומר הלא מן השם הוא זה אלא משום שנאמר והשקה לברד. והשקה מפיק ה"א ובאילו כתיב והשקה

הא נמי דאמר ליה לבי שמענא מיפר לה לבי שמע ליפר לה הוא סבר דלמא מטרידנא בעי רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשתו אם תמצא לומר בעל מיפר בלא שמיעה משום דבר מישמע הוא אבל חרש דלאו בר מישמע הוא היינו דר' זירא (ב' דאמר רבי זירא כ"ל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי לבילה לא מעכב אמר רבא ת"ש ושמע אישה כפרט לאשת חרש שמע מינה איבעיא להו בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת אותה דוקא או ילאו דוקא אמר רבינא ת"ש (ג' דאין משקין שתי סוטות כאחת מפני שלכה גם בחצירתה ר' יהודה אומר הלא מן השם הוא זה אלא משום שנאמר והשקה לברד. והשקה מפיק ה"א ובאילו כתיב והשקה

האומר דבדכ (סו:).

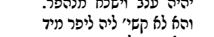
עין משפט ונר מצוה

לז א מיי פ"ז מהל' מעשה קרבנות הל' ו: לח ב מיי פ"ב מהל' נדרים הלכה י: סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן נלד סעיף ה: לב ג מיי שם הלכה יד טוש"ע שם סעיף כט:

ב ד ה מיי פ"ד מהלכות סוטה הלכה ב:

וּבְשֵׁנִי לְבִי שְׂמַעְנָא הִפֵּר לָהּ. כְּלוּ הִפֵּר וּתְחוּל הַפִּרְתָּהּן כְּשֶׁאֲשׁוּב מִמֶּקוֹם פְּלוּנִי וְאֶשְׁמַעֲם, דִּהְפֵּרְתוּ מוּעֵלַת בֹּזֵה הָעֵינָן, הֵלֶכְךָ מִשּׁוּבוּ מִמִּי שְׁלַחַת: לְבִי שָׂבַע לִיפֵר לָהּ. אַחֵר שִׁשּׁוּב יִפֵּר, וְלִמָּה לוֹ לַעֲשׂוֹי שְׁלַחַת: בְּמִיִּרְדָּמָא. בְּשִׁאֲשׁוּב וְלֹא אֲשַׁמְעֶם. וְנִמְזִיר (יב:). פִּרְךָ לִיפֵר לָהּ אִיחָה, פִּי כְּשִׁיעַ יֵאֲמַר כֹּל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי מוֹפְרִים דִּהֲאֵא אִיחָה, וּמִסִּיק תְּלִמּוּדָא דִּילְמָא מִשְׁתַּלִּיחַ אוֹ רַחֲמָנָא, פִּי בְּנִסְיָעוֹ הִיֵּה עֶצֶר וּשְׂמַח מִלֵּהֲפִיר. וְהֵאֵל לֹא קָשִׁי לִיֵּה לִיפֵר מִיֵּד (וּיְחַלְמִין) כֹּל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי מוֹפְרִים, דְּלוֹבִי לְמַחֵן שְׁאִיט רֹאֵה לְבַטֵּל נִדְרֵי. כִּי אִם מַעֲשֵׂה שִׁיטָּע וְחִלְקִי, אֲבָל אִי קָשִׁי הֵאֵל קָשִׁי יֵאֲמַר לֵה כֹל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי (מִשְׁאֲסִיטָן עַד שֶׁאֲשׁוּב הִיֵּן מוֹפְרִי, וְלֹא יֵל אֶפְטֵרופּוֹס: אַחֲרִ"ל בְּעַל מִפֵּר בְּלֹא שְׂמִיעָה. דְּבֵר שְׂמִיעָה אֵין שְׂמִיעָה מַעֲכָבָת [ב'ן], אֲבָל חֲרֵשׁ שְׂמִיעָה מַעֲכָבָת כִּי כִדְרִי זִירָא [דְּאֲמַרן] כֹּל הֶרְאִיו לְבִילָה כִּי: [וְשִׁמַּע] אִישָׁה פִּרְטִי לְאַשְׁתּוֹ חֲרֵשׁ. פִּי הַקּוֹנֵטִי וּמִדְלָא מִמַּעַט אֲלֵא חֲרֵשׁ [שְׁמַעִינן דְּלוֹיִשׁ שְׂשִׁיעַט מִדְרִיָּה לְמֵה ז"ל דְּעֵלְמָא מִפִּרְן] אַע"ג דְּלֹא שְׂמַע, וְקַ"כ אֲמַאי לֹא אִימִי רַבָּא גּוֹפִיָּה לְמַפְשַׁט צַעִינן דְּמִפֵּר בִּלָּא שְׂמִיעָה (לְעִיל עב:), לֶכְךָ נִרְאֶה דְּלוֹבִי לְדַחוּי דְּשִׁמָּא חֲרֵשׁ פְּשִׁיעִט לִיָּה לְתַנָּא אֲבָל אַחֵר אִיעֲשִׂי לִיָּה, דְּכִי תִמְרִי "כִּפְ"ק דְּקִדּוּשִׁי. ר' אֲלֵעָזָר שְׂסִיָּה: בְּעַל מְהוּ שִׁיפֵר לִשְׁתֵּי נִשְׂיוֹ. הִיָּה דְּבִכָּא מִזֵּי לְמַנְעִי: אוֹרְתָה דְּרוּקָא, וְאִם בְּיוֹם שְׂמוֹעַ אִישָׁה יִינָא אוֹרְתָה (נִמְדַּרְנָן:) מַפְנִי שְׁלִיכָה גַם בַּחֲבֵרְתָּהּ. וְלֹא מְדַלָּא עוֹנֵשׁ מִחֵק הַמְּגִילָה דְּנִרְאֶה שֶׁן עָשׂוּ לְחִצְרָתָה: לֹא מַפְנִי הַשֶּׁם. לֹא מַפְנִי [טַעַם זֶה]: שֵׁן' וְהִשְׁקָה. מִפִּיק הִ"א, דְּמַשְׁמַח דְּהִשְׁקָה אוֹרְתָה וְלֹא חֲבֵרְתָּה עִמָּה:

וּבְשֵׁנִי לְבִי שְׂמַעְנָא הִפֵּר לָהּ. כְּלוּ הִפֵּר וּתְחוּל הַפִּרְתָּהּן כְּשֶׁאֲשׁוּב מִמֶּקוֹם פְּלוּנִי וְאֶשְׁמַעֲם, דִּהְפֵּרְתוּ מוּעֵלַת בֹּזֵה הָעֵינָן, הֵלֶכְךָ מִשּׁוּבוּ מִמִּי שְׁלַחַת: לְבִי שָׂבַע לִיפֵר לָהּ. אַחֵר שִׁשּׁוּב יִפֵּר, וְלִמָּה לוֹ לַעֲשׂוֹי שְׁלַחַת: בְּמִיִּרְדָּמָא. בְּשִׁאֲשׁוּב וְלֹא אֲשַׁמְעֶם. וְנִמְזִיר (יב:). פִּרְךָ לִיפֵר לָהּ אִיחָה, פִּי כְּשִׁיעַ יֵאֲמַר כֹּל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי מוֹפְרִים דִּהֲאֵא אִיחָה, וּמִסִּיק תְּלִמּוּדָא דִּילְמָא מִשְׁתַּלִּיחַ אוֹ רַחֲמָנָא, פִּי בְּנִסְיָעוֹ הִיֵּה עֶצֶר וּשְׂמַח מִלֵּהֲפִיר. וְהֵאֵל לֹא קָשִׁי לִיֵּה לִיפֵר מִיֵּד (וּיְחַלְמִין) כֹּל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי מוֹפְרִים, דְּלוֹבִי לְמַחֵן שְׁאִיט רֹאֵה לְבַטֵּל נִדְרֵי. כִּי אִם מַעֲשֵׂה שִׁיטָּע וְחִלְקִי, אֲבָל אִי קָשִׁי הֵאֵל קָשִׁי יֵאֲמַר לֵה כֹל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי (מִשְׁאֲסִיטָן עַד שֶׁאֲשׁוּב הִיֵּן מוֹפְרִי, וְלֹא יֵל אֶפְטֵרופּוֹס: אַחֲרִ"ל בְּעַל מִפֵּר בְּלֹא שְׂמִיעָה. דְּבֵר שְׂמִיעָה אֵין שְׂמִיעָה מַעֲכָבָת [ב'ן], אֲבָל חֲרֵשׁ שְׂמִיעָה מַעֲכָבָת כִּי כִדְרִי זִירָא [דְּאֲמַרן] כֹּל הֶרְאִיו לְבִילָה כִּי: [וְשִׁמַּע] אִישָׁה פִּרְטִי לְאַשְׁתּוֹ חֲרֵשׁ. פִּי הַקּוֹנֵטִי וּמִדְלָא מִמַּעַט אֲלֵא חֲרֵשׁ [שְׁמַעִינן דְּלוֹיִשׁ שְׂשִׁיעַט מִדְרִיָּה לְמֵה ז"ל דְּעֵלְמָא מִפִּרְן] אַע"ג דְּלֹא שְׂמַע, וְקַ"כ אֲמַאי לֹא אִימִי רַבָּא גּוֹפִיָּה לְמַפְשַׁט צַעִינן דְּמִפֵּר בִּלָּא שְׂמִיעָה (לְעִיל עב:), לֶכְךָ נִרְאֶה דְּלוֹבִי לְדַחוּי דְּשִׁמָּא חֲרֵשׁ פְּשִׁיעִט לִיָּה לְתַנָּא אֲבָל אַחֵר אִיעֲשִׂי לִיָּה, דְּכִי תִמְרִי "כִּפְ"ק דְּקִדּוּשִׁי. ר' אֲלֵעָזָר שְׂסִיָּה: בְּעַל מְהוּ שִׁיפֵר לִשְׁתֵּי נִשְׂיוֹ. הִיָּה דְּבִכָּא מִזֵּי לְמַנְעִי: אוֹרְתָה דְּרוּקָא, וְאִם בְּיוֹם שְׂמוֹעַ אִישָׁה יִינָא אוֹרְתָה (נִמְדַּרְנָן:) מַפְנִי שְׁלִיכָה גַם בַּחֲבֵרְתָּהּ. וְלֹא מְדַלָּא עוֹנֵשׁ מִחֵק הַמְּגִילָה דְּנִרְאֶה שֶׁן עָשׂוּ לְחִצְרָתָה: לֹא מַפְנִי הַשֶּׁם. לֹא מַפְנִי [טַעַם זֶה]: שֵׁן' וְהִשְׁקָה. מִפִּיק הִ"א, דְּמַשְׁמַח דְּהִשְׁקָה אוֹרְתָה וְלֹא חֲבֵרְתָּה עִמָּה:

וּבְשֵׁנִי לְבִי שְׂמַעְנָא הִפֵּר לָהּ. כְּלוּ הִפֵּר וּתְחוּל הַפִּרְתָּהּן כְּשֶׁאֲשׁוּב מִמֶּקוֹם פְּלוּנִי וְאֶשְׁמַעֲם, דִּהְפֵּרְתוּ מוּעֵלַת בֹּזֵה הָעֵינָן, הֵלֶכְךָ מִשּׁוּבוּ מִמִּי שְׁלַחַת: לְבִי שָׂבַע לִיפֵר לָהּ. אַחֵר שִׁשּׁוּב יִפֵּר, וְלִמָּה לוֹ לַעֲשׂוֹי שְׁלַחַת: בְּמִיִּרְדָּמָא. בְּשִׁאֲשׁוּב וְלֹא אֲשַׁמְעֶם. וְנִמְזִיר (יב:). פִּרְךָ לִיפֵר לָהּ אִיחָה, פִּי כְּשִׁיעַ יֵאֲמַר כֹּל נִדְרֵי שְׂמִדוֹי מוֹפְרִים דִּהֲאֵא אִיחָה, וּמִסִּיק תְּלִמּוּדָא דִּילְמָא מִשְׁתַּלִּיחַ אוֹ רַחֲמָנָא, פִּי בְּנִסְיָעוֹ הִיֵּה עֶצֶר וּשְׂמַח מִלֵּהֲפִיר. וְהֵאֵל לֹא קָשִׁי לִיֵּה לִיפֵר מִיֵּד (וּיְחַלְמִין)